

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 272/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 19 C 346/2013 z 1. marca 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 258/2016 z 18. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“),

ktorou namietajú porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 19 C 346/2013 z 1. marca 2016 (ďalej aj „rozhodnutie okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 258/2016 z 18. júla 2017 (ďalej aj „rozhodnutie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že *«[s]ťažovatelia majú za to, že rozhodnutiami porušovateľa v I. a II. rade došlo k porušeniu zákona. V danom prípade záložný veriteľ Tatra banka, a.s., ako žalovaný v III. rade oznámil sťažovateľom, že z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti účelového splátkového úveru poskytnutého na základe Zmluvy o účelovom splátkovom úvere č. [REDAKOVANÉ] zabezpečenom záložným právom k nehnuteľnosti uzatvorenej dňa 10.09.2008 v znení jej neskorších dodatkov medzi Tatra bankou, a.s. a [REDAKOVANÉ] - dlžníčkou sa stala pohľadávka záložného veriteľa voči dlžníkovi na vrátenie úveru vrátane príslušenstva dňa 19.12.2012 predčasne splatnou. Zároveň sťažovateľom oznámil záložný veriteľ, že keďže táto pohľadávka nebola zaplatená, záložný veriteľ sa na jej vymoženie rozhodol prikročiť k výkonu záložného práva zriadeného na základe Zmluvy o záložnom práve uzatvorenej dňa 10.09.2008 medzi záložným veriteľom a sťažovateľmi, a to k bytu č. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], v BSM sťažovateľov. V prítomnosti notárky JUDr. Yvlin Horompoliovej, notárka so sídlom v Leviciach sa uskutočnila dňa 12.12.2013 dobrovoľná dražba predmetnej nehnuteľnosti. Dražobníkom bol Dražby a reality PAMAŠA, s.r.o., navrhovateľom dražby bola Tatra banka, a.s.. Predmetom dražby bol byt č. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v bytovom dome súp. č. [REDAKOVANÉ] a podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu súp. č. [REDAKOVANÉ] o veľkosti 1234/100000, ktorého vlastníkmi boli sťažovatelia. Licitátor vykonal príklep pre VS Guard, s.r.o., ktorý sa stal vydražiteľom draženej nehnuteľnosti. Predmet dražby bol vydražený za cenu 68.040,- eur.*

Sťažovatelia majú za to, že konanie Tatra banky, a.s., ako záložného veriteľa, keď pristúpila k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti účelového splátkového úveru a k následnej

dobrovoľnej dražbe predmetného bytu bolo v rozpore so zákonom a prieči sa dobrým mravom. Zmluvný vzťah sa dostal do neudržateľného stavu, pretože došlo k značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ďalej záložný veriteľ neskúmal bonitu sťažovateľov a dlžníka, nikdy sa ich nespýtal na situáciu v rodine, na ich finančné pomery počas splácania úveru, čím zanedbal svoju povinnosť odbornej starostlivosti podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Zanedbanie povinnosti odbornej starostlivosti je v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa považované za nekalú obchodnú praktiku, ktorá je zakázaná. Záložný veriteľ poskytol úver bez ohľadu na to, či si overil, či bude dlžník, sťažovatelia schopní ho splácať alebo nie. Množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a systém sankcií boli nastavené tak, že v prípade omeškania so splácaním je dlžník, sťažovatelia v nevýhodnom postavení ako slabšia zmluvná strana, čo zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a v jeho neprospech, čo zákonodarca označil za neprijateľné. V danom prípade poukazujeme na Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.09.2013, sp. zn.: 3Co/151/2013. Ako neprijateľnú podmienku vyhodnotil obdobné konanie aj Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 21.11.2012, sp. zn.: 18Co/109/2011. Z právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 17Co/183/2014 vyplýva, že podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený Smernicou Rady 93/13 EHS o nekalých zmluvných podmienkach vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah. Tatra banka a.s., ako záložný veriteľ vedome, na škodu mnohých spotrebiteľov obchádza zákon v snahe získať tak pre seba výhodnejšie postavenie, pričom podľa sťažovateľov prinútila ich ako aj dlžníka k takému konaniu, ktoré neboli ako spotrebiteľia povinní vykonať, s cieľom obchádzať ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona o ochrane spotrebiteľa a ďalších predpisov poskytujúcich spotrebiteľskú ochranu, ako aj Ústavu Slovenskej republiky. Slovná formulácia zmluvy nemusí priamo odporovať doslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby predmetné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza. V tejto súvislosti poukazujeme na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: PL. ÚS 16/95 zo dňa 24.05.1995, ktorý o. i. určuje, že o obchádzanie zákona ide vtedy, ak je právnym úkonom

dohodnuté niečo, čo síce nie je so zákonom v priamom rozpore, ale svojimi dôsledkami sleduje cieľ, aby zákon dodržaný nebol. Mnohé všeobecné a odvolacie súdy SR opakovane a spravodlivo konštatujú, že neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť aj z dôvodu roztrieštenosti právnej úpravy spotrebiteľského práva, mu nemôže byť na ujmu. Účelom spotrebiteľského práva je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v prípadoch, kde môže dodávateľ zneužiť neinformovanosť spotrebiteľa tým, že do zmluvy zakomponuje zmluvné podmienky, ktoré sú v neprospech spotrebiteľa a úlohou súdu je v takýchto prípadoch ex offo skúmať neprijateľné zmluvné podmienky a rozpor s dobrými mravmi a v prípade, že sú zmluvné podmienky neprijateľné, zabezpečiť rýchlu a účinnú ochranu spotrebiteľovi, čo sa v danom prípade podľa sťažovateľov zo strany porušovateľa v I. a II. rade nestalo. Podľa ustanovenia § 37 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka sa musí právny úkon urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné, je neplatný. Sťažovatelia ďalej majú za to, že porušovateľ v I. a II. rade nevyhodnotili správne námietku sťažovateľov v súvislosti so znaleckým posudkom na predmetnú nehnuteľnosť, nakoľko týmto znaleckým posudkom bola nehnuteľnosť hlboko podcenená a preto neboli splnené všetky zákonné podmienky na to, aby sa uskutočnila dražba nehnuteľnosti, ktorá v konečnom dôsledku poškodila sťažovateľov. Na predmetnú nehnuteľnosť bola vyhlásená prvýkrát dražba dňa 30.05.2013, ktorá bola však zrušená, nakoľko dlžník splnil všetky podmienky pre jej zrušenie. V druhom prípade, ktorý nasledoval, však nedošlo k zrušeniu dražby, a preto podali sťažovatelia žalobu na Okresný súd Bratislava I. - porušovateľ v I. rade, ktorá však nebola úspešná. Ďalej sťažovatelia poukazujú na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva najmä k čl. 8 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd v znení jeho dodatkových protokolov (napr. rozsudok vo veci Paulič vs. Chorvátsko z 1.3.2010). Inštitút dobrovoľnej dražby je inštitútom, ktorý vo svojej podstate vážnym spôsobom zasahuje do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR s dosahom na ústavné právo na obydlie podľa čl. 19 v spojení s čl. 20 Ústavy SR, a to bez akejkoľvek ingerencie súdnej moci. Záložca je tak počas celého trvania záložného práva vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu záložného veriteľa, ktorého písomné vyhlásenie o pravosti, výške a platnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva, a o tom, že predmet dražby je možné dražiť, plní na účely výkonu záložného práva funkciu „exekučného titulu“ s priamym dosahom na ústavné právo

záložcu. Poukazujeme aj na nález Ústavného súdu ČR z 8.3.2005 sp. zn.: Pl. ÚS 47/04, ktorým ústavný súd zrušil ustanovenie § 36 ods. 2 českého zákona o verejných dražbách z dôvodu, že umožňovalo nútenú dražbu majetku bez toho, aby pohľadávka bola priznaná vykonateľným súdnym rozhodnutím alebo iným kvalifikovaným aktom poskytujúcim záruku vierohodnosti a kontrolovateľnosti. Ústavný súd skonštatoval, že otázky, ktoré v právnom štáte musí zodpovedať súd, zákon zveril do „rozhodovania“ dražobníkovi, pričom z tohto dôvodu je predmetná právna úprava nezlučiteľná s princípmi právneho štátu. Postihnutie majetku výlučne súkromnými osobami - dražobníkmi sledujúcimi dosahovanie zisku takmer bez verejnoprávnej ochrany v rozsahu aký umožňuje slovenská právna úprava je diskutabilné aj vo svetle porovnateľných právnych poriadkov, ktoré na tak závažný zásah do vlastníctva vyžadujú rozhodnutie súdu. Záložný veriteľ si svojou úvahou a posúdením plnenia podmienok zmluvného vzťahu zabezpečuje „exekučný titul“, ktorý ak je aj v pozícii dražobníka, sám nútene voči dlžníkovi vykonáva. Z dražobnej praxe sú vážne indície, že dražobné spoločnosti sú prepojené s veriteľmi, čo spochybňuje nezávislosť a nestrannosť dražobníka. Sťažovatelia opakovane namietajú postup výkonu dražby ako aj vypracovaný znalecký posudok na ohodnotenie nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom dražby. V danom prípade sťažovatelia dávajú do pozornosti skutočnosť, že predmet zálohu ocenený vypracovaným znaleckým posudkom nemohol splniť zabezpečenie pohľadávky dohodnutej v predmete zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti. Ďalej sťažovatelia uvádzajú, že dražobník nie je v pozícii mandatára záložného veriteľa, ktorý má sledovať iba jeho záujem na rýchлом výkone záložného práva za každých okolností. Ak dražobník koná a organizuje a vykonáva dražbu spôsobom, pri ktorom nie sú rešpektované práva a záujmy povinného zo záložného práva, čo sa v danom prípade aj stalo, tak sú splnené podmienky na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa zákona o dobrovoľných dražbách. Záverom dávajú sťažovatelia do pozornosti nález Ústavného súdu SR, sp. zn.: III. ÚS 107/07, v ktorom sa o. i. uvádza, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým

spôsobom právne posudzované (II. ÚS 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečení jednoty rozhodovania.».

Na základe uvedeného sťažovateľa v petite sťažnosti žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 19 C 346/2013 z 1. marca 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 258/2016 z 18. júla 2017 bol porušený čl. 1 ods. 1 ústavy, ich základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, základné právo na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, aby napadnuté rozhodnutie okresného súdu a napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil, aby vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie podľa ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu a náhradu trov konania.

Návrh na priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľa neodôvodnili.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K napadnutému rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 19 C 346/2013 z 1. marca 2016

Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

K napadnutému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 258/2016 z 18. júla 2017

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto

možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a na to nadväzujúca dobrovoľná dražba nehnuteľnosti sa prieči dobrým mravom (z dôvodu zanedbania povinnosti odbornej starostlivosti veriteľa v spotrebiteľskom vzťahu), tvrdenie, že dražená nehnuteľnosť bola znaleckým posudkom ohodnotená „pod cenu“, a tvrdenie o nespravodlivosti právnej úpravy draženia nehnuteľností ako takej (keďže pohľadávka, na základe ktorej dražba prebehla, nebola priznaná vykonateľným súdnym rozhodnutím).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Z dôvodov rozhodnutia okresného súdu vyplýva:

„Súd neprisvedčil ani argumentácií navrhovateľov, že znalecký posudok, ktorý sa stal podkladom pre vykonanie dražby je neúplný a nepravdivý, čo významným spôsobom ovplyvnilo cenu nehnuteľnosti. Navrhovatelia v konaní nekonkretizovali v čom presne bol

znalecký posudok neúplný a nepravdivý. Ich jedinou námietskou v tomto smere bola nízka cena predmetu dražby. Podľa § 12 ods. 1 Zákona o dobrovoľných dražbách bolo povinnosťou dražobníka zabezpečiť zaistenie ohodnotenia predmetu dražby znaleckým posudkom, ktorý nesmel byť v deň konania dražby starší ako šesť mesiacov. Túto povinnosť si dražobník aj splnil objednaním ohodnotenia nehnuteľnosti u spoločnosti ZNALECTVO, s.r.o., ktorá vypracovala znalecký posudok ZP č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 28.10.2013. Spoločnosť ZNALECTVO, s.r.o. je riadne zapísaná znalecká organizácia v zozname znalcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR na vykonávanie znaleckej činnosti. Znalci vykonávajú znaleckú činnosť odborne, nezávisle, nestranne, pričom zodpovedajú za porušenie svojich povinností tak podľa občianskoprávných ako aj trestnoprávných predpisov. Ak mali navrhovatelia výhrady k znaleckému posudku, mali možnosť uplatniť tieto výhrady inými právnymi prostriedkami a nie prostredníctvom žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Dražobník - odporca v II. rade konal v súlade so zákonom, nakoľko zabezpečil ohodnotenie nehnuteľnosti prostredníctvom znaleckej organizácie. Za prípadné vady znaleckého posudku dražobník nezodpovedá, preto tieto nemôžu byť dôvodom pre neplatnosť dobrovoľnej dražby.

Ak ide o ďalšiu vytykanú námietku, a to, že odporcovia nevzali do úvahy, že v čase konania nebolo právoplatne ukončené katastrálne konanie na Správe katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu, č.j. V - 32027/12 a prebiehalo na Okresnom súde Bratislava II s tým súvisiace konanie na súde pod sp.zn. 8C/261/2013, súd túto okolnosť posúdil ako irelevantnú. Súd mal preukázané, že neskončené katastrálne konanie sa týkalo návrhu spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a navrhovateľky v II. rade na vklad záložného práva do katastra nehnuteľností. Toto konanie nemalo žiaden vecný súvis pre realizáciu dražby. Pri tomto katastrálnom konaní sa nemenili vlastníci draženej nehnuteľnosti, ani nešlo o iný zápis práv obmedzujúcich nakladanie s draženou nehnuteľnosťou. Dražbu realizoval prednostný záložný veriteľ za účelom uspokojenia svojej nesplnenej pohľadávky. Súdne a katastrálne konanie vo veci ďalších záložných práv pre neho nemalo žiaden význam a nebránilo mu v pokračovaní výkonu svojho záložného práva. Rovnako táto skutočnosť nie je ani dôvodom na upustenie od dražby podľa § 19 Zákona o dobrovoľných dražbách.

Ako posledný dôvod pre neplatnosť dobrovoľnej dražby navrhovatelia označili nepresnosť a nepravdivosť informácii o predmete dražby. Navrhovatelia však vôbec

neuviedli žiadne konkrétne nesprávnosti, ktoré mali byť dôvodom prekážky pre vykonanie dobrovoľnej dražby. Súd mal preukázané, že v prejednávanej veci bol predmet dražby v oznámení o dražbe označený a opísaný v súlade s § 4 a § 17 ods. 1 písm. d) Zákona o dobrovoľných dražbách, dostatočne podrobne spôsobom vylučujúcich možnosť jeho zámeny s iným predmetom dražby. Tento dôvod súd tak vyhodnotil ako neopodstatnený.

Vzhľadom k výsledkom vykonaného dokazovania má súd za to, že navrhovatelia nepreukázali, že dobrovoľná dražba prebehla v rozpore so zákonom, a preto bolo potrebné návrh v celom rozsahu zamietnuť. Ďalšími dôvodmi, ktoré v konaní uviedli navrhovatelia, sa súd nezaoberal z dôvodu koncentračnej zásady, nakoľko tieto dôvody boli uplatnené po 3- mesačnej prekluzívnej lehote.“

Krajský súd v plnom rozsahu akceptoval právne závery okresného súdu a navyše uviedol, že „neopodstatnená je (všeobecná) námietka žalobcov v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol vecne nesprávne. Prvoinštančný súd totiž napadnutým rozsudkom podanú žalobu zamietol po tom, ako na dostatočne a správne ustálený skutkový stav veci správne aplikoval relevantnú právu úpravu Zákona o dobrovoľných dražbách, a správny je preto jeho záver, že žalobcovia netvrdili a nepreukázali také skutočnosti, ktoré by mohli viesť k záveru o neplatnosti predmetnej dražby.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd poukázaním na obsah citovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovatelia v konaní nastolili. Z napadnutého rozhodnutia je tiež zrejmé, ako sa súd vysporiadal s tými z argumentov sťažovateľov, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam. Krajský súd preskúmal priebeh dobrovoľnej dražby, avšak porušenie zákona nezistil (naopak, poukázal na neposkytnutie súčinnosti zo strany dlžníka).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Zásah do čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy sťažovatelia odôvodňujú neproporcionalitou právnej úpravy, konkrétne inštitútu dobrovoľnej dražby.

V konaní o sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy senát ústavného súdu nie je oprávnený preskúmať súlad právnych predpisov s ústavou, pretože takýto prieskum je vyhradený plénu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že účel konania o súlade právnych predpisov nemožno dosiahnuť v inom type konania (napr. III. ÚS 18/02, III. ÚS 244/04, IV. ÚS 54/08). Argumentácia sťažovateľov o neproporcionalite právnej úpravy je teda v prípade konania o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nedôvodná.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy, čl. 21 ods. 1 ústavy sťažnosť neobsahuje odôvodnenie (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čo zakladá odmietnutie

zvyšku sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu absencie zákonom predpísaných náležitostí.

O ďalších návrhoch sťažovateľov formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu a napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2018